

מתוך: "אל תיגע בזמיר" מאת לי הרפר, תרגום: צבי ארד
הוצאת עם עובד, עמ' 112-113

אטיקוס מדבר עם ג'ם על גב' דיבוס

"מה רצתה?" שאל ג'ם.
לא ראינו את מרת דיבוס למעלה מחודש. היא לא ישבה עוד במרפסת
בעברנו על פניה.
"היא נפטרה, בני," אמר אטיקוס. "לפני דקות אחדות יצאה נשמתה."
"אה," אמר ג'ם. "טוב."
"אכן, רוח לה," אמר אטיקוס. "שוב אינה יודעת יסורים. ימים רבים
היתה חולה. האם לא ידעת, בני, מה היו התקפיה?"
ג'ם הניד בראשו.
"מדת דיבוס היתה שטופה במורפיום," אמר אטיקוס. "שבים רבות
השתמשה בתרופה זו להרנעת יסוריה. בעצת הרופא השתמשה בה.
יכולה היתה לבלות כך את שארית ימיה ולמות ללא יסורים יתירים,
אלא שסרבנית היתה-"
"ומה הדבר, אבא?" שאל ג'ם.
"סמוך למעשי-החבלה שלך קראה לי לערוך את צוואתה. דוקטור
ריינולדס אמר לה כי רק חדשים מעטים נותרו לה. עסקיה היו תקינים
להפליא, אלא שאמרה: "עוד ענין אחד אינו כשורה".
"ומהו?" נבוך ג'ם.
"היא אמרה, כי רצונה לצאת את העולם בלי שתהיה משועבדת
למשהו או למישהו. כשאדם חולה כמוה, ג'ם. ראוי לו להשתמש
כתרופה להקלת המיחושים. אלא שבעיניה לא ישר הדבר. היא אמרה
שיש בדעתה להיגמל מו הסם כטרם מותה, וכן עשתה."
"ואלה היו התקפיה?" שאל ג'ם.
"כן, אלה. רוב שעות הקריאה כמעט לא קלטה מלה ממה שקראת.
גופה ורוחה צמודים היו אל השעון המעורר. גם אלמלא נפלת בידיה,
הייתי שולח אותך אליה כדי שתקרא לפנייה. הקריאה היתה עשויה
לבדר אותה מעט. היתה גם סיבה נוספת-"
"האם מתה בדעה צלולה?" שאל ג'ם.
"צלולה כאויר הרים," אמר אטיקוס. "כמעט עד הקץ שרויה היתה
בהכרה." "הצטחק אטיקוס, "בהכרה ובקנטרנות. היא הוסיפה לגנות
בכל לב את מעשי, והתנבאה כי אבלה את שארית ימי בהוצאתך
בערבות מכית הסוהר. היא צייתה על ג'סי להכין למענכם קופסה
זו —"
אטיקוס שלח ידו. הריס את קופסת-הסוכריות והושיטה לג'ם.
ג'ם פתח את הקופסה: באניצי צמר-גפן לח היתה מונחת קאמליה
לבנה. דונגית. מצוינת, מזן "שלג-ההרים".
עיני ג'ם כמעט חרגו מארובותיהן. "מכשפה זקנה, מכשפה זקנה!"
צרח והשליך את הקופסה לרצפה. 'מדוע אינה נותנת לי מנוח?"
מיד קרב אליו אטיקוס וג'ס כבש פניו בחזה אביו. "הס." אמר
אטיקוס. "סבורני, כי בדרך זו אמרה לך כי הכל כבר כשורה, ג'ם,
הכל בא על מקומו בשלום. דע. בני, גברת נעלה היתה."
"גברת נעלה?" נשא ג'ם ראשו ופניו סמוקות. "לאחר כל הדיבורים

שלה אתה אומר שהיתה גברת נעלה?"

"כן. היו לה השקפות משלה בעניינים רבים, שאולי הן שונות מאוו מהשקפותי... בני, הלא אמרתי לך כי הייתי שולח אותך לקרוא באוניה גם לולא יצאת מכליך. רציתי כי תעמוד על משהו בדמותה. רציתי כי תלמד מהו אומץ-לכ אמיתי, ולא תחשוב כי אומץ-לב פירושו אדם ורובה בידיו. אמיץ הוא היודע שנכשל כטרם פתח בקרב, ואף-על-פי-כן פתח בו ועמד בו, יהיה אשר יהיה. על-פי רוב אתה נכשל, אבל לפעמים אתה זוכה. מרת דיבוס זכתה, בכל רמ"ח אבריה זכתה.